

чита на семантичните и не само ефекти на омонимията. Диалогът - тогава, когато е налице - между *писмото* на стиха и *това* на самото писмо, е проблем колкото на епистоларния жанр, толкова и на интерпретацията на литературната творба. Ето защо вълнуващият ме ракурс само на пръв поглед е фактологично обременен. Той разчита на друго - дали и доколко стихотворението, което тъй или иначе е вече написано, се съобразява с *духа-на-писмото*, или писмото се съобразява с *духа-на-стихотворението*, на *избраното за случая* стихотворение. Иначе казано, има ли и каква е *посоката на съответствие* между двата *почерка* - на стихотворението и писмото - това е въпросът. И наистина е въпрос, защото внимателното вглеждане в епистоларното наследство на Яворов показва и двете възможности. Има случаи, когато дискурсът на писмото се *съобразява* с дискурса на приложеното към него стихотворение, търси начини да се обвърже дискурсивно и тематично с него, като споделя образи, метафорични редове, ключови думи, мотиви; актуализира и реторически проиграва *принадлежащи* на стихотворението текстологични параметри. Посоката на съответствие, която в тези случаи е от-писмото-към-стихотворението, допуска и обратната възможност. Тя е по-трудно уловима, необходимо е да се познава ситуацията, в която към *това* писмо е приложено *това*, а не *друго* стихотворение и особено пък когато писмото не позволява или, обратно, настоява върху съжителството с *определено* стихотворение. Ако *писмото* на стиха *показва* колебанията на текстовите интенции, *това* на писмата *подказва* колебанията на творческите интенции. А в случая с теменугите, уверявам ви, те имат какво да ни кажат.

От третото писмо на Яворов до д-р Кръстев, писано в Ахиело на 11 април 1900 г., научаваме: "*Сега изпращам едно стихотворение 'Минзухар', а за да не бъде празна втората страница на листа, прибавих и друго, в което - за чудо на света - целувките... хвъркат, разбира се, дотогава, докогато крилата им бъдат опърлени от огъня, който ще огрее минзухара по-добре, отколкото го беше огряло слънцето*". Неназованото *друго* в писмото и останало непечатано приживе стихотворение, е "*Минува нощ*". Начинът,